

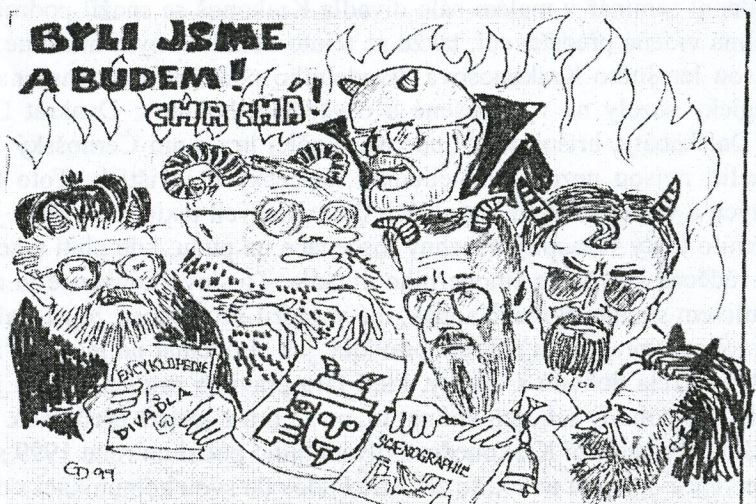
Právě čtete

Mimořádné číslo

VĚTRNÍK

Ročník XXIX.

Sobota 16. října 1999

Závěrečné slovo

Dobré tradice se mají dodržovat, ale před novými dveře nezavírat. Jen letmo se ohlížím zpět a vracím do doby před deseti lety, kdy jsem měla tu čest poprvé při novodobé přehlídce s klepajícími se koleny stát u mikrofonu na jevišti před lidmi, kteří byli už napůl srostlí s divadlem. Za ty roky jsem neztratila víru v divadlo a lidi, kteří ho dělají. Jsou dobří, ukazují, že i v dnešní přetechnizované „imejlové“ době se dá uplatnit lidský cit. Cit pro práci, pro divadlo, přírodu, krásu, bolest, pro bližního svého. A my, divadelníci, ho máme více než kdo jiný, snad že se v nás shromažďuje z divadelních postav. Jsem ráda, že za deset let, 3652 dnů, 87 648 hodin, 5 258 880 minut a 315 532 800 vteřin, neztratil nic na své intenzitě. Je nám ho třeba stále více a více, abychom přežili i v dalším století a tisíciletí.

A tak říkám spolu s Matesem z Dalskabátů :

„ Dyt' je tady hezky! Mezi lidma, to já jsem nejradši. Tak dobrou noc, LIDI !

Svatava Hejralová, předsedkyně přípravného výboru.

Závěrečné slovo poroty

Třicáté výročí Národní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou dává příležitost k tomu, abychom se zamysleli nad některými souvislostmi. Takže i tato závěrečná zpráva - samozřejmě jenom obecně a letmo - by chtěla alespoň trochu tyto souvislosti naznačit. Je to snad možné i proto, že každodenní seminář v malém sále divadla Krakonoš se snažil podrobně rozebrat všechna viděná představení, takže se těmito detailům nyní můžeme vyhnout. Hlavní osou letošního Krakonošova divadelního podzimu byly inscenace, které dramaturgicky sázely na vyzkoušené a osvědčené hodnoty: Dvakrát Dva muži v šachu, Dalskabáty, hříšná ves, Lucerna, Kočičí hra a ani Černošský Pánbůh a páni Izraeliti nejsou neznámou veličinou na českých jevištích. Toto tvrzení o osvědčených a vyzkoušených hodnotách dramatických textů lze ovšem ještě rozšířit. S těmito texty vstoupily všechny inscenace na půdu, kde platí také vyzkoušené a osvědčené konvence činoherního divadla. To slovo konvence tu není použito v hanlivém smyslu slova. Naopak, má vyjádřit skutečnost, že za staletí si evropská činohra vypracovala některá pravidla, jak si počínat na jevišti v inscenaci a zároveň uzavřela dohodu s diváky, kteří tato pravidla rovněž znají a jsou tedy na základě této dohody schopni vnímat to, co se jim z jeviště předkládá. Jinak řečeno: většina představení Krakonošova divadelního podzimu roku 1999 se o takto pojeté konvence opřela a na tomto základě budovala svou komunikaci s divákem.

V době, kde jsme zejména v profesionálním divadle svědky toho, že tyto konvence jsou postupně omezovány a že činohra prodělává výrazné změny a získává podobu, kterou lze těžko jedním slovem pojmenovat, tu vlastně amatérskému divadlu postupně připadá zvláštní funkce uchovat a udržovat určitou tradici, která po dlouhou dobu vytvářela proud většinového činoherního divadla. Zdá se, že zvláště venkovské soubory v tomto směru budou hrát čím dále tím větší roli a že tu tímto způsobem navážou na to, co je jim nejbližší a nejvlastnější, totiž na princip divadla jako společného sdílení životních postojů a životních zkušeností, které velmi důvěrně až intimně ve vzácné blízkosti spojují jeviště a hlediště. Samozřejmě vysoká národní přehlídka si už před třiceti lety uložila do vínku úkol zvyšovat inscenační úroveň venkovských divadelních souborů. Takže nemůže v tomto kontextu zůstat jen u tohoto sdílení, ale je třeba stále se ptát, jak tento princip, jenž ostatně tak výrazně vytváří celou atmosféru vysoké přehlídky v její srdečnosti a přátelské hřejivosti, vstupuje do záměrně vybudovaného jevištního tvaru. Měli jsme tu jedno představení, které to dokázalo na úrovni, jež spojilo ony tradiční činoherní konvence s důvěrnou komunikací s hledištěm především na základě důsledného herecko-režijního řešení situací. Byli to Dva muži v šachu v in-

scenaci DS Vojan z Libice nad Cidlinou. Tyto rysy se ovšem v nějaké podobě objevovaly i v dalších inscenacích. Domácí divadelní spolek Krakonoš leccos z toho naznačil v jistých posunech, které vznikly v pojetí některých rolí ve známé pohádce Jana Drdy Dalskabáty, hříšná ves. Spolek divadelních ochotníků z Radnic se s tímto problémem vyrovnával v Kočičí hře. A samozřejmě musíme připojit, že se tu objevily i inscenace, které tyto osvědčené a vyzkoušené konvence nějakým způsobem opouštěly a vydaly se jinými cestami. Volbou dramaturgie Zpovědi dítěte svého věku to učinil DS MKZ Horšovský Týn, zvláštním pohledem, v němž se divadelní nepoučenost mísila s intuitivním a přirozeným divadelním cílením, to realizoval ve své inscenaci Krásky nesmírné DS Hodoňovice. Konečně k jisté inscenační výši, která neustále překvapuje svou invenčností a nápaditostí se totéž odehrálo v inscenaci DS Duha z Polné, jež sice vsadila svým způsobem, pokud jde o literární předlohu na hodnotu více než vyzkoušenou a osvědčenou, na Sekorova Ferdu Mravence, ale jevištní realizací ji dodala velmi neobvyklou podobou.

Leč vraťme se na závěr znovu k oné rozhodující ose Třicáté národní přehlídky venkovských souborů ve Vysokém nad Jizerou. I když zajisté všichni s velkým potěšením pokaždé uvítáme každé prolomení některých konvencí, na straně druhé je zřejmé, že Krakonošův divadelní podzim bude asi trvale vymezovat onu základní rozlohu, v níž se princip sdílení bude potkávat s kvalitou, která svou divadelnost buduje na oné tradiční činoherní konvenci. Fakt, že z devíti soutěžních představení tři vytvořily soubory, které byly ve Vysokém nad Jizerou poprvé, a že se tak stalo právě na základě propojování a prolínání těchto dvou divadelních kategorií, to jenom potvrzuje. I když nikdy nemůžeme pokládat soubor soutěžních představení za vzorek, jenž dokonale reprezentuje celek venkovského amatérského divadla, přece jenom některé vývojové tendence se v něm odrážejí. Zdá se, že letošní třicátý ročník Krakonošova divadelního podzimu tuto vývojovou tendenci potvrdil a že tak vlastně znovu určil jasně své postavení mezi všemi ostatními národními divadelními přehlídkami amatérského divadla. Uchovává si svůj trvalý a hluboký vztah k onomu sdílení, jež nadřazuje bezprostřední a přímou komunikaci mezi hledištěm a jevištěm divadelním hodnotám, ale zároveň se toto sdílení snaží rozvíjet a kultivovat na základě osvědčených a vyzkoušených konvencí činohry, které už mnohokrát prokázaly, že dovedou vzbudit velký zájem diváků. A konečně o co jiného v divadle jde než o to, aby se představení, inscenace staly předmětem zájmů širší veřejnosti, divácké obce a posléze i nejnvtirnější potřebou každého jednotlivce, který tuto diváckou obec tvoří.

Prof. Dr. Jan Císař, Csc.

**Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu,
národní přehlídky venkovských divadelních souborů 1999,
jsou udělena tato čestná uznání:**

Michalu Pivoňkovi za roli Oktáva ve hře podle Alfreda de Musseta Zpověď dítěte svého věku
Janu Hejralovi za roli Ichturiela ve hře Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
Petru Vaňkovi za role ve hře podle Ondřeje Sekory Ferda Mravenec v cizích službách
Jitce Smejkalové za role ve hře podle Ondřeje Sekory Ferda Mravenec v cizích službách
Divadelnímu souboru Svitání Hodoňovice za hledání svébytné poetiky
Gabriele Vaškové za zvyšování dramaturgických nároků souboru MKZ Horšovský Týn
Jaroslavu Vyčichlovi za režii hry Istvána Örkényho Kočičí hra

Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu, národní přehlídky venkovských divadelních souborů 1999, jsou uděleny tyto ceny:

Josefu Hejralovi za roli Kostelníka Piškytle ve hře Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
Robertu Nesvadbovi za roli Kováře Tyburce ve hře Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
Blaženě Stupkové za roli Gizely ve hře Istvána Örkényho Kočičí hra
Haně Vildmanové za roli Erži Orbánové ve hře Istvána Örkényho Kočičí hra
Jaroslavě Smetákové za roli Myšky ve hře Istvána Örkényho Kočičí hra
Martině Kubičkové za roli Giulietty ve hře Miroslava Horníčka Dva muži v šachu
Heleně Vondruškové za roli Biancy ve hře Miroslava Horníčka Dva muži v šachu
Jiřimu Hlávkovi za roli Marcella ve hře Miroslava Horníčka Dva muži v šachu
Jaroslavu Vondruškovi za roli Giacomu ve hře Miroslava Horníčka Dva muži v šachu
Petru Vaňkovi a Jitce Smejkalové za scénografii inscenace podle Ondřeje Sekory Ferda Mravenec v cizích službách
Vladimíru Dědkovi za režii hry Miroslava Horníčka Dva muži v šachu
Divadelnímu spolku Vojan Libice nad Cidlinou za inscenaci hry Miroslava Horníčka Dva muži v šachu

Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu, národní přehlídky venkovských divadelních souborů 1999, bylo rozhodnuto o nominaci do programu Jiráskova Hronova 2000:

Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou s inscenací hry Miroslava Horníčka Dva muži v šachu

Na základě vyhodnocení ankety je udělena cena diváka

Ořečovskému divadlu Ořechov u Brna za hru CVOKSTORY aneb Cvo XX.st.ory

MINOLTA

Větrník, zpravodaj XXX. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Mgr. Alice Sládková, technické zpracování Ing. Josef Hejralgrafika Dušan Grombřík

Náklad 200 ks

zdarma